

begge talte med dæmpede Stemmer, kunde han nogenlunde følge deres Ordveksling. Eberhard bebrejdede Søsteren i ret opirret Tone, hvad hun havde gjort. Det havde været rigtigst, sagde han, straks at køre ham til et Hospital. Naar man ikke med Sikkerhed vidste, hvad et Menneske fejlede, var det altid det eneste korrekte. Maaske var det ovenikøbet en smitsom Sygdom. Der burde i det mindste øjeblikkelig være sendt Bud efter Lægen.

Per vendte sig om paa Siden; han vilde ikke høre mere. Et Øjeblik brødes han med en Følelse, der begyndte at sætte sig op mod hans forsonlige Stemning. Han sagde til sig selv, at Broderen havde Ret. I hvert Fald: nu maatte og skulde Udsoningsværket fuldendes. Øjeblikket var kommet, da han i Gerning skulde vise, at det var Alvor med hans Bodsgang.

„Eberhard!“ kaldte han.

Broderen kom ind, og lidt efter ogsaa Signe, der stillede sig hen ved Sengens Fodende.

„Jeg tror ikke, I behøver at ængste Jer,“ sagde han hurtigt, ligesom med et Viljesspring udover sig selv. „Jeg fejler vist i Grunden ingenting. Jeg har blot været lidt overanstrengt i den sidste Tid. Jeg føler mig igen helt vel.“

„Naa ja, du ser jo heller ikke netop daarlig ud,“ sagde Eberhard; han havde rakt ham Haanden, og hans Tone var ogsaa helt venlig og deltagende. „Men en Besvimelse er dog altid en alvorlig Ting.“

„Jeg har været uoplagt — andet er det vist ikke. Og saa var jeg uheldigvis kommen til at staa med Solen i Øjnene; det taaler jeg aldrig. Jeg føler mig ganske rask nu.“

„Jeg holder dog bestemt paa, at der bliver